

Om Glädje och Wallust
i werlden

Betraktadt

Af en förtappad Själ
Bittra Klage-Gråt:

För sina många och grofwa Syn-
der skull, som hon hafwer begådt; och
måste på sidstone uti helswetit af
de onda andar plågad
warda.

Jag fördömda Själ, Som ic.

Tryckt i Geste 1785, för en half Schill.
Hos E. P. Sundqwist.

Sjunges som: Far werlden, far wäl ic.

I.

Jag förddömde Själ, Som hafwer tjent
satan och warit hans träl, Jag skal nu
bortwandra at taga min lön, Et afgrun-
dens gnister och dundrande dån, Et hellsveres
läga, Et swafwel och stank, O! at jag neh-
sant, O! at jag nedslant.

2. Jag förbannad är, Förbannelsen med mig
i saggorna bår, Jag drager som skortan för-
bannelsen på Förbannad jag wandrar, Jag
sitter och står, Förbannelsens Amen utropar
Gulds lag; Förbannad är jag;:

3. Ja matkar och mal, I swidande, bi-
tande strände gwal, O! bultande, plågande,
dågaande bröst, O! gråtande, lärande, ropan-
de röst, O! gnagande samwet, anlagande själ:
Hwar tager jag skäl;:

4. Jag kallas til döin, Basunen utblåser, Kom
syndare kom, Jag barrar och skälwer dock må-
ste jag fram, Mig fötter, mig möter min blod-
skuld och skam, Ei hjälper nu neka; Sy himlen
har siort, Hwad jag hafwer gjordt;:

5. Jag afanda hem, Jag djeflarnas wåning
fast singger och slem, Jag hafwer försmått den
atsmåttiga Guld, och satt bak om ryggen hans
lår:

färliga bud, Jag hafwer mer dyrkat den röd-
gula jord, An Nädenes Ord;:

6. Jag som hade fal, En kammar för djeflar til
tusende tal, Jag bad dem infara, jag öpnade port
Slog gaswel up döen til häfarnas ort, Nu ha dese
gäster til herberge sut Gätt sig hjertat milt;:

7. Jag hölt Sabbats-dag Med mina fen-
bröder i syndiga lag, Med musten och winet wi
twäitade golf, Wi dyrkade buken til klokan
slog toff, Wi ringde wårt samman med kannor
och krus, Wår andact war rus;:

8. Jag winstöppe kroy, Som altid har manat
på Remarnas lopp, Som plågat och präglar med
skåtarna mång, Och lustigt der ropat, låt lu-
sten ha gång, Nu dricker jag brinnande swaf-
wel til slur, Med dräggen rent ut;:

9. Jag syndare stor, Som hatfult förbannar
min Far och min Mor, Dem dödat i hjertat
och önskat at knif, Wår ända snart lifwet
mig södde til lif, Min odugd dem gjorde mång
snöwita hår, Jag warit dem swår;:

10. Jag war deras ris, At lyda Gørdstroom
jag hölt mig för wis, Nu nödgas jag lyda den
jag intet tänkt, Jag bittert utdricker det jag
har instänkt, Förr dödde jag spenar med will-
djurens skor: Gulds wrede är stor;:

11. Jag glupande Warg, Mot menlösa
Lamben blodtörstig och arg, Dem klippte för-
nåra, Tog tår wåter ull, Af den spann-
Mig kläder, Men stöppe mig Gull, Af det
som

som wardt präskad af tårar och blod I förs
trycktas mod ;:

12. Jag giruge mod, Jag druckit mig feter
af menlösas blod, Som swäller af andras ut-
präskade swert, Af fattige sugit mig stinner
och midet, Nu komma de kring mig sitt for-
dra igen, Hwars wil jag då hän ;:

13. Jag åger en hop, Af alt det jag samlar
doct höres stort rop, Af guld, silfwer, kop-
par, upstiger et skall, Mig styller för iufnad,
ja högt up i gall: Nu kringar den gästen som
förr legat tyst, Och jag hos mig höst ;:

14. Jag präalande stäck, War stält öfwer stark-
wan högmödig och fräck, I silkes mäng färgade
blommor mig spänt, Nu blifwer war träd på
mitt hjerta upbränd, Si, satan framcasar min
pyrdnad bortar, Jag står blåt och bar ;:

15. Jag råds för min mun, Som fargat på
bakem, likt argstusker hund; Min tunga en
båfvel, Hwars swärd hwars hot, som manges
mans åhra har slagit för, for, Nu bli det en san-
ning: mig lögnenes far, Til sitt rike drar ;:

16. Jag fallit til fot, En skötnes trålar af
orkrig for, Men warit för hwiter at böja min
knä, För Jesu, som synden betalre på trä, Jag
knä med wördnad af öfnster brand Min beker-
skas hand ;:

17. Jag gäuter nu pust För brinnande brä-
na och luffande lust, Den kärlek sur blifwer
som förr warit för Och we mig den stunden,

jag gunsten denid, Den jag lyrt betalar med
blodsalter tår, Jag wisnar och trår ;:

18. Jag tröstlösas plåg, Som spjärnar den
för mig här riggande låg, Och ödmjuk med end-
fall bad nåd om et ord Doct öhörd med foren blef
trampad til jord: Gud framräcker handen och
refer dem opp, Men står ned mitt hopp ;:

19. Jag willkäre björn, Som ofta fört ros-
wet i kionen som örn, Jag hafwer förderfwat
många sadertöst barn, horstikat des wälsärd
med listiga garn, Jag många gjordt arma, ut-
blottat med swik, At gödra mig rik ;:

20. Jag lögnare led, Som dårligt för win-
ning gjordt samwets-löst Ed Giedt lögnenes sa-
der min själ til en pant, At jag ut lögnen med
list skul så sant Jag swor ut lyckor at lösa det
opp, Doct snärd af mitt hopp ;:

21. Jag en basill, At wänkigen swara last
njugger och niff, Med ögonen mördat och fört
opp den, Som ut sin ångest mig nånde Guds
wän, Min arghet mig fräter nu möttar sig af
Mitt hjerta i graf ;:

22. Jag är hwit och blå, Så swarreda lä-
gan der fräsande står, Si jorden usparrar sin
blodiga mun, Mig ynligt upsluter til hären-
lös grund, Si! kohlswarta druper sig öpnar
emot Min syndiga fot ;:

23. Jag darrar derwid, Hur, jag har för-
summar min kallelses tid, Jag sitt på lyckor-
tan Guds dyrbara nåd, Mer wördat hund skalles

ån himlens råd, Den blifwit min owån, som
åt mig har sagt, Om Guds Ords förakt.;

24. Jag hafwer haft sorg, Dock endast
at winna på werldens torg; När lyktan
föll widrig så fälte jag tår, Men aldrig
war ångslig för samvetets sär, Jag sörgdt
mer hundens än Kråljarens död, Nu lider
jag nöd.;

25. Jag blifwer nu stånd, At wändas
en stek för ewinnerlig åld, Mig swåswa de
fastliga bjeftar om kung, Med glöddröda tån-
ger sig ställa i ring, At njupa mitt hjer-
ta och riswa det smätte, Min lön har jag
fått.;

26. Jag är ej i dröm, Jag sätter nu fot
i eldsprutande ström, Jag flyter der i som
en källswarter brand, och aldrig kan hinna
det ringaste land, Kring mig fara drakar til
tusende tal, At göra mig qual.;

27. Jag hafwer nu lärdt, Hvad fordom
at lära jag höll intet värdt, Dock må hela
werlden det lära af mig; At jag för all werl-
den är osyckelig, Til syndiga sällar nu gället
mitt bud, Ej gäcker er GUD.;

28. Min salighets döer Ar för mig till-
sten, ej öppen som sörr, Jag ser huru an-
dra de släppes der in, De muta GUDS
wänskap men wreden är min, O! at jag
än hade en tuma igen. At blifwa GUDS
wån.;

29. Jag